

Luku 6 Prinssi Joakimin valon miekka Prinssi Joakim makaa tajuttomana kovalla alustalla. Suussaan hän maistaa metallin maun. Hän kuulee prinsessa Andromedan puhuttelevan häntä. Prinsessan ääni kuulostaa lempeältä. ”Minä kerron sinulle sen, että missä olet tällä hetkellä. Olet ajattomassa avaruudessa, tähtien ympäröimänä. Olet turvassa Joakim. Minä suojelen sinua. Minä olen suojelusenkelisi.” Andromedan ääni vakuuttaa. Joakim muistaa jokaisen kuulemansa sanan. Hän ei pysty puhumaan. Hän ei kykene vastaamaan Andromedalle. Hän arvelee lepäävänsä Aikakoneen sisällä. Hän ei muista joutuneensa sinne. Tila, missä hän makaa, vaikuttaa madonreiältä. Miten muuten hän olisi voinut päätyä madonreikään ilman Aikakonetta? Tunnustelematta, hän tietää valon miekan olevan tupessa vyöllään. Hän tuntee sen terän roikkuvan hiukan alaspäin kallellaan. Hän tuntee miekan painon vääntävän sen siihen asentoon. Jokin kappale hänen alapuolellaan aiheuttaa painovoiman. Sen ansiosta miekka taipuu alaspäin kappaletta kohti. Joakim ei tiedä, että tuo valtava taivaankappale alapuolella on hänen kotiplaneettansa. Hänet on kaapattu ufojen alukseen. Hän luulee yhä olevansa vapaa. Hän kuvittelee tekevänsä matkaa toiseen aikakauteen. Matkan päässä, hän toivoo kohtaavansa jälleen Andromedan. Hän sulkee silmänsä. Hän näkee Andromedan seisovan edessään käytävän päässä. Kuva prinsessasta haihtuu yhtäkkiä. Joakim tulee tajuihinsa. Hän avaa silmänsä. Silloin, hän näkee yläpuolellaan ufojen kasvot. Harmaat, mustasilmäiset oliot ovat kertyneenä hänen ympärilleen. Ne aikovat suorittaa kokeita hänen ruumiillaan ja mielellään. Oliot ovat ovelia ja ilkeitä. Prinssi inhoaa niitä. Hän rukoilee niiltä armoa silti. Hän rukoilee niiltä armoa aivan kuin jumalilta. Hän arvaa sen, etteivät ufot piittaa hänen vaikeroinnistaan. Ne työntävät hänen ihoonsa piikkejä. Hän tuntee ihonsa puutuvan kohdista, joita on piikitetty. Joakim kiljuu peloissaan. Hänellä on paha aavistus tulevan suhteen. Kenties nämä molopäät uhkaavat leikellä häntä seuraavaksi. Valon miekka. Minun on saatava se käteeni nyt heti paikalla! Antakaa minulle valon miekka, jotta voin sivaltaa sillä pääanne poikki. Hän uhoaa. Oliot eivät ymmärrä hänen puhettaan. Ne puhuvat eri kieltä. Joakim uhoaa niille. Hänestä tuntuu siltä, että oliot nauravat hänelle. Ne pilkkaavat häntä. Ne ylenkatsovat ihmisiä. Joakimin tajunta alkaa sumentua. Hänen kätensä tarttuu miekan kahvaan. Hän vetää sen pois tupesta. Hän alkaa sohia sillä ilmaa. Oliot väistyvät. Ne poistuvat huoneesta. Ne jättävät hänet yksin. Hyvä kun ne antavat minulle tietä. Joakim iloitsee. Toivo selvitä elossa herää hänessä. Hoippuen hän kohottautuu käsiensä varaan istumaan. Hän koittaa nousta seisomaan. Hänen jalkansa tuntuvat puutuneilta. Hän pelkää kaatuvansa. Häntä huimaa, oksettaa ja pyörryttää. Joakim näkee vaivaa päästäkseen ulos aluksen sisästä. Hän toivoo löytävänsä poistumistien mahdollisimman äkkiä. Aluksen sisällä vallitseva pimeys pelottaa häntä. Hän tuntee olonsa klaustrofobiseksi avaruudessa. Hän ei ole tottunut hengittämään hapella rikastettua ilmaa aluksen sisässä. Jotkut aluksen huoneista ovat hapettomia tyhjiöitä. Oliot eivät vaadi happea elääkseen. Ne sietävät kylmyyttä, kuumuutta ja hapettomuutta ihmisiä paremmin. Hänen kätensä puristavat valon miekan kahvaa. Palavasti hän toivoo pääsevänsä pian takaisin Arelandiaan, kotipalatsiinsa. Hän rukoilee enkeli Andromedalta apua. Onneksi valon miekka suo hänelle valoa riittävästi. Sen valo osoittaa hänelle selkeän tien. Hän seuraa käytävää pitkin. Se näyttää jatkuvan loputtomiin. Häntä ei kiinnosta tietää, että mitä sen varrella olevissa huoneissa saattaa olla. Yksi huoneiden ovista on auki. Joakim asettuu seisomaan sen oviaukkoon. Hän kurkistaa sisälle. Sisällä hän näkee kuolleen ihmisen ruumiin. Ruumis ei ole kukaan hänen tuttunsa onneksi. Hän ei osaa sanoa miehen kuolinsyytä. Hänen kyynärpäänsä hipaisee vahingossa ruumiin mahaa. Joakim tuntee ruumiin jääkylmyyden. Prinssin mahaa vihloo. Hän havaitsee myös hengityksensä höyryävän. Minun on poistuttava täältä äkkiä. Minun tekee pahaa nähdä tuo ruumis edessäni. Minä

tahtoisin vain palata kotiini. Hän tahtoo mennä kotiinsa, vaikka siellä ei ole turvallista. Hän ei voi luottaa kehenkään palatsissa. Palvelijat ovat vakoojia. He suorittavat palveluksia ufoille. Joakimin miekka ohjaa hänet yhden huoneen eteen. Sen ovi on suljettu. Joakim työntää ovea kämmenellään. Ovi ei avaudu. Silti hänen kädenjälkensä jää painaumanäköön oven pintaan. Prinssi säikähtää. Ovi avautuu. Hän uskalttaa astua ovesta sisälle huoneeseen. Miekan säteily suo hänelle tarpeeksi valoa nähdä. Joakim saapuu heikosti valaistuun kammioon. Sen keskellä hohtaa timantin näköinen kivi jalustallaan. Kivi säteilee valon miekan tavoin valkoista valoa. Joakim lähestyy jalokiveä. Hän tuntee sen säteilyn lämmön ihollaan. Hän luottaa kristallin olevan hänelle kenties avuksi. Hän katsoo kristallia hetken aikaa ihaillen. Kivi ikään kuin lumoo hänet. Sen magneettinen vetovoima saa hänet pauloihinsa. Joakim tuntee mielihyvää kaikkialla ruumiissaan ja sisimmässään. Voi kunpa Andromeda vain löytyisi vielä jostain. Sitten kaikki voisi olla hyvin kai. Hän tuumii. Kivi näyttää hänelle näkyä. Sen pintaan ilmestyy kuvia, jotka muistuttavat valokuvia. Joakim näkee vanhempansa toisessa ajan ulottuvuudessa. He ovat ilmeisesti yhä elossa. Hän iloitsee heidän puolestaan. Hän näkee myös itsensä seikkailemassa kotipuutarhassaan. Pappi Nikolaus lähestyy häntä. Pappi pitää käsissään valon miekkaa. Pian Joakimille valkenee se, että Nikolaus aikoo surmata hänet. Siksi, että Nikolaus on hänelle mustasukkainen ja katkera. Joakim säikähtää näkyä, missä hänet surmataan. Hän ei tahdokaan mennä takaisin kotipalatsiinsa. Ehkä avaruusalukselle joutuminen on onni onnettomuudessa. Hän toivoo olioiden palauttavan hänet takaisin kotiinsa silti ennemmin tai myöhemmin. Prinssi kääntyy ympäri lähteäkseen. Silloin hän huomaa oviaukossa seisovan kuusi avaruusoliota. Ne ovat tulleet hakemaan häntä. Ne tarttuvat häntä käsistä ja jaloista. Hänet kannetaan takaisin leikkaussalin pöydälle. Joakim menettää tajuntansa äkkiä ja arvaamatta. Hänen muistinsa ja tajuntansa pyyhkiytyvät pois aluksella olon hetkistä.